

Μια πρόσφατη βόλτα στο διαδίκτυο με πικάρισε αρκετά, ώ στε να επιχειρήσω να δομήσω κάπως πιο συγκροτημένα μια πρόταση, η οποία κατ' αρχάς, φαίνεται να ακροβατεί ανάμεσα στο ονειροπόλο και στο ρομαντικό. Συνδυασμός αρκετά τολμηρός ώ στε να τεθεί, στο πλαίσιο του ανεφάρμοστου.

Είναι όμως έτσι;

Αναφέρομαι σε εκείνη την πρόταση, που κάνει λόγο για μια ανεξάρτητη, εκτός F.I.A., F.I.V.A., εκτός θεσμών κίνηση, για την διοργάνωση ενός αυτοκινητικού αγωνιστικού δρώμενου, που θα συνδυάσει το πλαίσιο μιας σπορτιν οργάνωσης και μιας ρεγκιουλάρτυ. Με πενήμερη διάρκεια για τους δευτέρους, τετραήμερη για τους πρώτους, και κάποια κοινά σημεία, διανυκτερεύσεων, ίσως και κοντρόλ για λόγους σύμπτυξης κόστους. Στο ερώτημα: γιατί εκτός θεσμών; Η απάντηση είναι για να πακτωθεί το κόστος της διοργάνωσης, αφού δεν θα απαιτηθεί καταβολή δικαιωμάτων, και για να κινηθούν οι διοργανωτές με μεγαλύτερη άνεση.

Ένα στιγμιότυπο από την εκκίνηση, με την γαλανόλευκη να καλύπτει την μισή σχεδόν 122 και φόντο την αφετηρία του κλασσικού Μαραθώ νιου δρόμου.

Ως ιδέα, υπήρχε από καιρού, καταλάβαινα ότι είναι δυσεφάρμοστη, μέχρι που ενέσκηψε το εν λόγω πικάρισμα. Η λέσχη Historic Endurance Rallying Organization, λοιπόν, έλκυσσα την καταγωγή της εκ Βρετανίας διοργανώνει στον τόπο μας επταήμερη εκδήλωση με τίτλο Marathon 2018 Greece. Σε αυτήν συμμετέχουν 70 πληρώματα από 14 διαφορετικές χώρες, με αντίστοιχα διαλεκτά ιστορικά οχήματα.

Ψάχνοντας τον διαδικτυακό τους τόπο, έχουν προγραμματίσει εκδηλώσεις, διεθνείς και μέσα στη Βρετανία, διάρκειας πολλών ή μιας ημέρας, κάθε βαθμού δυσκολίας, μέχρι τον Δεκέμβριο του '19. Σε ότι αφορά την φετινή τους εξόρμηση στην Ελλάδα, καταδύονται μέχρι τα τρίςβαθα της Μεσσηνιακής Μάνης, ανέρχονται μέχρι τους βράχους των Μετεώρων, διατρέχουν όλη την κεντρική Ελλάδα. Επτά μέρες. Και ημείς θεατές.

Για να το νιώσουμε καλύτερα. Έχουμε τον τόπο, με τα όποια φυσικά κάλλη και την όποια πολιτιστική, ιστορική παράδοση. Λίγη προσοχή εδώ, δεν διατείνομαι ότι ήμαστε η ξεχωριστή φυλή, ούτε ότι μας χρωστά η υφήλιος, αλλά, τυχαίνει ο τόπος αυτός να υπήρξε η βάση του δυτικού πολιτισμού και να έχει την πλουσιότερη και αρχαιότερη παράδοση. Όλα τα μνημεία, ολόγυρα, το μαρτυρούν.

Ταυτόχρονα, υπάρχει και μια εξίσου σοβαρή, ακέραιη και ισχυρή παράδοση στην διοργάνωση μεγάλων αυτοκινητικών δραστηριοτήτων - αγώνων. Δεκάδες πολίτες αυτού του τόπου είναι εδώ και δεκαετίες αναγνωρισμένοι, πετυχημένοι λειτουργοί διοργανώσεων. Κατέχουμε συνεπώς και την συγκεκριμένη τεχνογνωσία.

Πως να μην σε ενοχλεί, όταν έχεις τα πάντα και έρχεται κάποιος άλλος, «απέξω» και στήνει παιχνίδι στον τόπο σου; Ασφαλώς και δεν εννοώ να τους το απαγορέψουμε, που ούτως ή άλλως δεν γίνεται, ούτε να τους κάνουμε τη ζωή δύσκολη που γίνεται. Φιλόξενοι ήμαστε και έτσι πρέπει να παραμείνουμε. Αλλά:

Ας φτιάξουμε κάτι καλύτερο, και αφήσουμε τους ξένους και τους ντόπιους να αποφασίσουν που θέλουν να πάνε. Και εδώ έρχεται η πρόταση.

Αν μαζεύονται 70 πληρώματα από το εξωτερικό, συνεπώς υπάρχει μια πλούσια μαγιά, έχουμε μια ισχυρή βάση. Πόσο εύκολο είναι παρουσιαστούν άλλα τόσα από το εσωτερικό, παρακάμπτοντας τα μαγαζιά, τα παραμάγαζα και κάτι πολύ χαμηλές συμπεριφορές; Αρκετά, είναι μια πρώτη, αισιόδοξη απάντηση.

Απαιτείται βέβαια για αυτό κάποιο λόμπιν. Να βρεις τις άκρες για τους αλλοδαπούς, να στείλεις μιλς με πλήρη περιγραφή, ανάλυση που θα πάτε τι θα δείτε, που θα κοιμηθείτε.

Να τους πείσεις ότι είσαι σοβαρός, ότι τα παρέχεις όλα και η πρότασή σου πουθενά δεν υστερεί. Να τους λύσεις το πρόβλημα της μεταφοράς. Εικάζω ότι υπάρχουν στελέχη ικανά για αυτό, ειδικά όταν ξεπεραστούν κάποιες φατριακές αντιδικίες.

Παράλληλα να επιχειρήσεις, στο Ελληνικό τοπίο, να γκρεμίσεις όλες τις μικροπολιτικές και τους παραγοντίσκους, πράγματα όχι εύκολα, αλλά όσο υπάρχουν ιδέες υπάρχουν και ελπίδες, ώστε να συγκρατήσεις το πιο υγιές τμήμα που θα πεισθεί ότι είναι τιμή του να συμμετέχει.

Εκατοσαράντα πληρώματα, είναι το πρώτο άθροισμα. Να κόψουμε έτσι για τις ανάγκες ενός αυστηρού προϋπολογισμού τα 20 να τα κάνουμε 120 και να προσθέσουμε, έτσι, αυθαίρετα αλλά 40 σπόρτιν. Σύνολον 160, επί χίλια ευρώ μέσο όρο, το παράβολο συμμετοχής, να τα πρώτα εκατονεξήντα χιλιάρικά.

Ερώτηση: Δεν είναι πολλά τα χίλια;

Απάντηση: Διακόσια ευρώ για κάθε ημέρα ανταγωνισμού με διανυκτέρευση και ένα πρώινό για δυο, δεν είναι πολλά.

Σημείωση: Εξόσων άκουσα, επτά χιλιάρικά ήταν το κόστος συμμετοχής στο Greek Marathon. all included βέβαια, για να μην παραπέρνουμε θάρρος.

Μας ήρθε το κορίτσι από την Ελβετία, κατά πως δείχνει ο λευκός σταυρός στο κόκκινο πλαίσιο. Το γαντάκι της όμως φέρει την γιούνιον τζακ, όπως και η καταγωγή του αυτοκινήτου της. Φορά επίσης ένα τζόκεϋ από τους Νιου Γιork Νικς, ενώ μας

μοστράρει και την τουριστική εταιραία της Μογγολίας. Όλα αυτά στον Μαραθώ να της Αττικής γης. Παγκοσμιοποίηση, το λένε;

Να μην σου δώκουν 50 χιλιάρικα και οι περιφέρειες; καθότι το απλώνεις οπότε υπάρχουν τρεις τουλάχιστον περιφέρειες. Και τι ζητάς; Δεκαπέντε – δεκαεπτά χιλιάρικα από κάθε μια. Μαζεύεις και τίποτα ψηλοτάρια από βενζινάδες και πάσης φύσεως χορηγούς. Ακουμπάς, έτσι, σκάρτα διακόσια πενήντα.

Ακολουθως μιλάς με τους ξενοδόχους. Από εκεί που ζητούν 80 το δωμάτιο, πάρε κύριε 20 δώσε μου 200 δωμάτια μια καθημερινή, για τα πληρώματα και την οργάνωση, ζήτα κ. ξενοδόχε και 30 για κάποια άλλα δωμάτια για μηχανικούς και παρατρεχάμενους, να ρεφάρεις λίγο, δώσε και ένα πρωινούλι, και προχωράμε. Το κατανέμεις αυτό σε 2 -3 ξενοδοχεία και το προσφέρεις στο πακέτο συμμετοχής.

Χωρίς καταβολή δικαιωμάτων σε κάποια διοργανώτρια αρχή, δεν αρκούν τα σκάρτα 250, για να στήσεις έναν τετραήμερο - πενήήμερο αγώνα; Αρκούν, για να μην είπω το αισιόδοξο περισσεύουν, αν κινηθείς νοικοκυρεμένα.

Και δεν χρειάζεται να το κάνεις υπερπαραγωγή ως προς το αμπαλάζ. Το περιεχόμενο μας αφορά. Νόστιμο, ζουμερό και αληθινό. Οι υπερκατασκευές, οι φούσκες και τα λοιπά φρου φρου αχρείαστα. Πάμε για μια αλλαγή προς το ουσιαστικό, για μια μετάβαση προς το περιεχόμενο.

Το θέμα της προβολής τώρα. Κατανοητό ότι για να προσφέρει χρήματα ο κάθε χορηγός, δεν το πράττει επειδή αγάπησε το μυστηριώδες γαλανό των οφθαλμών σου, ή το πυκνό μουστάκι σου. Άλλο θέμα αν έτσι έπρεπε να συμβαίνει σε έναν άλλο, όμορφο κόσμο. Στον δικό μας όμως δεν συμβαίνει, ειδικά τώρα, που το χρήμα φαντάζει ως δυσεύρετο, καθώς πρέπει να βοηθήσουμε τις δύσμοιρες τράπεζες, να επιζήσουν.

Πρέπει συνεπώς να του γυρίσεις κάτι πίσω του χορηγού. Αυτό συνήθως είναι μερικές σελίδες, εντύπων, λίγος ραδιοφωνικός ή τηλεοπτικός χρόνος, κάποιο αφιέρωμα στο αχανές διαδίκτυο. Είτε αγοράζεται, πράγμα που επιβαρύνει τον προϋπολογισμό, είτε προσφέρεις την χάντρα του «χορηγού επικοινωνίας» σε κάποια μέσα, σε προβάλλουν, ενώ τα άλλα θυμώνουν και δεν σε παίζουν διόλου.

Αυτό, συμβαίνει μεταξύ των κανόνων της και ελεύθερης αποκαλούμενης αγοράς και της ελληνικής νεοεπιχειρηματικής κουλτούρας. Ε λοιπόν, τα κάνεις και τα δυό. Εξάλλου τι πιο ωραίος τρόπος να εκθέσεις την «ειδική δημοσιογραφία», από τη στιγμή που δεν σε παίζουν και τους μοστράρεις μια αγοραστή καταχώρηση στα μέσα τους, για την οποία κάνουν τεμενάδες, αλλά δεν γράφουν, δεν λένε λέξη;

Κάνεις και άλλα. Βρίσκεις τον τρόπο, και παραμονή εκκίνησης εξασφαλίζεις 100 δωρεάν εισιτήρια για το μουσείο Ακρόπολης, μισθώνεις έναν – δυο ξεναγούς και οδηγείς τα ευρωπαϊκά εξαδέλφια μας εκεί, ώστε να δουν, να μάθουν και ολίγον να καταλάβουν σε τι χώμα πατούν οι πατούσες τους.

Να το επαναλάβεις και το πρωινό μετά τη διανυκτέρευση στους Δελφούς, ή στην Ολυμπία. Ορίστε κύριοι. Εδώ ήσαστε. Κλείνετε το γόνα, αποδώστε τα δέοντα στην κλασική Ελλάδα, που δεν σας μόλεψε ο «βάρβαρος ο Πέρσης», που δεν ήταν τόσο βάρβαρος βέβαια μα αυτό είναι μια άλλη ιστορία, έτσι σήμερα μιλάτε τις γλώσσες σας και επιπροσθέτως μας κορδώνεστε για Αναγεννήσεις, Διαφωτισμούς, Μάγκνα κάρτα, εγκαλιτέ και λοιπά, όψιμα, ρέστα. Σεμνά και ταπεινά που 'λεγε και ο πρώην κουρασμένος, πρώην πρωθυπουργός μας.

Ακολούθως στήνεις την διαδρομή. Για τους ρεγκιουλαριτάδες χρησιμοποιείς και μερικά παλιά ακροπολικά κομμάτια που τώρα είναι ασφαλοστρωμένα. Το διακοσμείς με μια δεξιοτεχνία σε κάποια επαρχιακή πόλη και με τζιμκάνα όπως οι παλιές, της δεκαετίας του '50 και όχι όπως οι τρέχουσες. Βάζεις και ένα τεστάκι στα Μέγαρα, όπως το πρώτο Τατόι της ιστορίας ('56), όπου ο κάθε συμμετέχων πρέπει να κάνει δυο ή τρεις γύρους στον ίδιο ακριβώς χρόνο, χωρίς συνοδηγό. Αν δεν τα βρεις, με τον ιδιοκτήτη, που είναι σταυρόλεξο για δυνατούς λύτες, το παλεύεις για το Τατόι. Το φινάλε στην Πάρνηθα, όπως τη δεκαετία του '60.

Για τους σπόρτιν επιλέγεις καλά χρωμάτινα κομμάτια, κάποιες σφικτές απλές, με διαφορετικούς χρόνους κάλυψης, σε σχέση με την ισχύ και την παλαιότητα του αυτοκινήτου. Εννοείται ελεύθερα σέρβις, για όσους έχουν τέτοια. Βάζεις δυο μικρά

νυκτερινά κομμάτια. Ένα μέχρι τα μεσάνυχτα, και ένα που το ξεκινάς στις 4 το πρωί, έτσι για να σε πιάσει οδηγώντας η δύση και η ανατολή σε αυτόν το τόπο. Κάτι θα νιώσεις, δεν μπορεί. Κάνεις και μια χωμάτινη ανάβαση δίκην Pikes Peak. Υπάρχουν και για αυτό προτάσεις. Και μια δυο ασφάλτινες όπου η χρέωση των βαθμών θα είναι διαφορετική από τις ε.δ.

...και sporting θα έχουμε

Το τελειώνεις με μian απονομή στου Φιλοπάππου, λιτή με αναμνηστικά για όλους τους εκκινήσαντες, άλλα αναμνηστικά για τους τερματίσαντες και λίγα καλά έπαθλα, όχι αυτές τις ογκώδεις, λαμπερές, πλαστικές ανορθογραφίες. Μοιράζεις και ένα εντυπάκι καλογραμμένο, καλοστημένο σε κάθε συμμετέχοντα με δυο λόγια για τα μέρη που πέρασε, έτσι να εμπεδώσει που ήρθε.

Στήνεις όλη την εκδήλωση σε μια διαφορετική βάση. Το κάνεις παιχνιδιάρικο, πολυεπίπεδο, διασκεδαστικό. Δεν ισχυρίζομαι ότι όλα τούτα είναι εύκολα. Λέω όμως ότι είναι όμορφα, επαναλαμβάνω ότι έχουμε το γήπεδο, έχουμε την μπάλα, έχουμε και τις γνώσεις του παιχνιδιού και νιώθω ότι αυτό που απουσιάζει είναι η σύμπτυξη ετερόκλητων δυνάμεων για να πετύχει.

Όχι και το πιο εύκολο πράγμα στον Ελληνικό κόσμο.

Αλλά μπορεί να το δουλέψουμε δυο χρόνια, να το στήσουμε το '20, 199 χρόνια μετά την εθνική παλιγγενεσία, να προσφέρουμε και ολίγον από αλυτρωτισμό. Όπως, τέλος πάντων, υπάρχουμε μέχρι τότε.

είναι όμως έτσι;